

[Anken.]

Det kan meget vel vise sig, at det mest virksomhedsfulde energisamarbejde, Danmark har mulighed for at deltage i, er det nordiske samarbejde. Jeg beklager for så vidt dette. Jeg havde også ønsket, at man dog kunne have brugt EF-samarbejdet til noget fornuftigt og få en fælles energipolitik frem. Men måske bliver det nordiske samarbejde vores eneste alternativ, hvis EF-forsøgene på en fælles energipolitik ikke hæver sig op over de banale talemåder.

Kendsgerningen er nemlig i dag, at der så godt som intet er sket i EF på dette område. De store EF-lande kører, som hr. Ivar Nørgaard var inde på det i sit indlæg i dag, suverænt deres eget løb, og vi, der havde brug for solidariteten, er blevet snydt ganske eftertrykkeligt. I kraft af de fælles EF-regler har vi endda været i den for befolkningen uacceptable og groteske situation, at vores eksport af raffinerede olieprodukter som f. eks. fyringsolie er steget voldsomt, samtidig med at vi må pålægge os selv alvorlige restriktioner. Der er absolut ingen EF-styring på dette område. Den såkaldte energikomité på højt plan virker måske nok i det skjulte, men den er ikke formelt nedsat endnu, og selv de nødvendige oplysninger om lagre m. v. er ikke indkommet fra de enkelte lande — ikke mindst efter sigende på grund af pres fra olielobbyen — så man har end ikke materiale til at komme i gang med den overvågning, man nu har talt om siden oktober måned i EF.

Eller tag regeringens holdning eller rettere mangel på holdning til de fremtidige landbrugspriser. Der er ganske vist kommet mange modstridende udtalelser fra regeringen og regeringspartiet om dette emne, og der har været lige så mange dementier og forklaringer om dette emne, som der har været udtalelser. Men midt i det lidt flimrende billede er det alligevel mit indtryk, at regeringen er under et stærkt pres fra landbrugets side for at gå med til prisstigninger, der ligger ud over Kommissionens forslag, skønt den udmærket ved, at et flertal i folketinget er absolut modstander af at bevæge sig op over Kommissionens forslag. Derfor vil regeringen tilsyneladende ikke komme ud af busken og binde sig; den stræber formentlig efter at komme i den situation, at vi af hensyn til EF-partnerne bliver nødt til at

acceptere det, man kommer frem til derude, og som landbrugsministeren jo har forudsagt kom til at ligge over EF-kommissionens forslag. Det går efter min mening ikke. Vi må have en klar og tydelig tilkendegivelse fra regeringen om, at den i forhandlingerne vil holde fast ved, hvad folketingsflertallet ønsker.

EF-samarbejdet er, som det vil være alle i denne sal bekendt, i øjeblikket inde i en voldsom krise. Det vigtigste danske bidrag under den nuværende regering til en afvikling af krisen er tilsyneladende ikke at vanskeliggøre forhandlingerne og krisen yderligere ved at indtage selvstændige danske synspunkter.

I øvrigt understreger den krise, EF i øjeblikket befinder sig i, den problemstilling, vi var mange der prøvede at få tilhængerne til at tage stilling til før folkeafstemningen den 2. oktober, en problemstilling, som jeg mener vil trænge sig mere og mere på og skabe vanskeligheder for alle, der er engageret i dansk EF-politik. Enten sker der en betydelig intensivering af omfanget af EF-samarbejdet, kombineret med en styrkelse af institutionerne, eller også styrer man lige mod en dybtgående krise. Det er den krise, vi nu befinder os i med det sammenhængende problemkompleks: handel, valuta, landbrug, energi og regionalpolitik, EF i dag er kørt helt fast i. Det eneste, der tilsyneladende udvikler sig kraftigt, er EF-samarbejdet på det udenrigspolitiske område, hvor jeg i hovedtrækkene deler de anskuelser, hr. Maa-gaard har gjort gældende under debatten i dag.

Til sidst vil jeg kun gøre denne ene bemærkning om den hjemlige kontrol med EF-politikken: jeg mener, det er glædeligt, at stadig flere har fået øjnene op for de problemer i forbindelse med udhulingen af dansk demokrati, den særlige beslutningsproces i EF stiller os over for. Vi har netop for nogle dage siden under førstebehandlingen af det nye forslag til banklov fået en alvorlig lektion i, hvad manglende parlamentarisk kontrol med EF kan betyde. I sommer bandt Danmark sig i Ministerrådet ved en beslutning om en efterretningsrapport til at tillade fri etablering af EF-banker her i landet, uden at det nogen sinde havde været forelagt for folketingets markedsudvalg, og nu svinger vi her i folketinget ved tre be-